

hele den sønderjydske Landbefolkning, i hvert Fald paa meget lidt nær —, at vi i vore nuværende Industritoldsatser har tilstrækkeligt af Kompensationsobjekter til, at vi udmærket kan indlede en Forhandling.

Jeg vender mig derefter til Kreditpolitikken. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at sige, at det i Gaar var 2 Aar siden, jeg rejste dette Spørgsmaal her fra dette Sted. Jeg har gennemlæst, hvad jeg den Gang i to Taler fremførte om Kreditforholdene i Nordslesvig, og har intet at tage tilbage deraf nu efter 2 Aars Forløb — intet! Naar jeg i Dag hører det ærede Medlem Hr. Schmidt tale om disse økonomiske Forhold, kan jeg ikke nægte mig at sige: Hvorfor talte det ærede Medlem ikke om det for Aar tilbage? Det er dog mærkeligt for hans Vedkommende at begynde at tale om dette Spørgsmaal nu, da Katastrofen er lige over Befolkningen. Den Gang det kunde nytte noget for Alvor, havde det ærede Medlem ikke Blik for de økonomiske Vanskeligheder, der maatte komme. Det forekommer mig noget i Retning af en politisk Spekulation fra det ærede Medlems Side, naar han først bruger denne Sag nu i Stedet for at paatale den i Tide og støtte den, som den Gang drog Spørgsmaalet frem.

Der er, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, begaaet adskillige Fejlgreb, og netop paa dette specielle Omraade er der begaaet et meget væsentligt Fejlgreb. Men maa jeg med det samme understrege, at hvad der er sket til at begynde med paa Kreditspørgsmaalets Omraade, er ikke andet, end at den danske Rigsdag har opfyldt de Ønsker, som Repræsentanter fra Nordslesvig frembar herovre, og selv om der er Fejlgreb, nytter det ikke, at man skyder Skylden for det paa Danmark. Man maa tage sin Part og den største Part af Skylden nede hos os selv, der stod som Anførere i dette, som krævede det, og som fik det.

Enhver, der ønsker at fordybe sig i de Ting, kan i Forhandlingerne fra Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg finde, hvordan man den Gang her i Rigsdagen var meget betænkelig ved at opfylde disse Ønsker fra Befolkningen dernede. Det er jo et stenografisk Referat, og det fremgaar deraf, hvorledes bl. a. det ærede Medlem Hr. N. Neergaard advarede meget stærkt imod den Finansieringspolitik, som de selv krævede. Der staar at læse, hvordan ogsaa det daværende ærede Medlem af dette Ting Hr. J. C. Christensen endogsaa gik saa stærkt imod, at han nægtede at give Ordningen sin Stemme, fordi han mente, den vilde føre til Ulykke for Befolkningen, og

hvis jeg husker ret, er der ogsaa en konservativ Taler, som har peget paa dette.

Nu være det ikke sagt som en særlig Undskyldning for det Fejlgreb, der er begaaet, men jeg vil ikke gerne have, at man skal kaste al Skylden over paa Danmark og bruge det som et Kampmiddel mod Danmark, naar vi selv har Hovedparten af Skylden og Anførerne hos os er kommet her og har krævet det, vi har faaet. Man kan jo altid sagtens være bagklog. Det mener jeg, de er, som nu kritiserer Danmark saa voldsomt. Det er Bagklogskab, for hvis de den Gang havde villet noget bedre, burde de have fremsat det, men det har de ikke gjort. Fejl i Politik lader sig som oftest meget vanskeligt rette, og en Fejl af den Beskaffenhed, der her er blevet begaaet, kan overhovedet ikke udlignes mere. Det, man kan forsøge paa, er at lempe paa de Saar, der er slaaet ved denne Politik. Mere vil man ikke kunne, og det var det, jeg ønskede for 2 Aar siden, at Rigsdagen skulde gøre.

Jeg pegede den Gang paa, at det, der var det værste hos os, var Forbindelsen med Bankerne, den Usikkerhed, som Banklaan gav. Som det andet vigtige Punkt pegede jeg paa, at Renten hos os laa 2 pCt. højere end i det øvrige Land. Og for det tredje pegede jeg paa, at det gjaldt om at faa ordnet dette Kreditspørgsmaal, forinden man fik ordnet Valutaspørgsmaalet, fordi det maatte føre til en Katastrofe i Nordslesvig. Jeg vil gerne erindre om dette, fordi det Krav blev rejst 2 Maaneder før, vi vedtog Valutaloven. Der havde været Tid til at tage dette Spørgsmaal op, men den Gang Spørgsmaalet blev rejst, altsaa i 1924, forelaa der endnu ikke en saadan Kreditkatastrofe, den var ikke over Befolkningen den Gang, saaledes som den er nu, og derfor vandt det ikke fornøden Genklang. Men da vi naaede Foraaret 1925, og da Valutapolitikken begyndte at virke — den maatte jo virke ved en Kreditindskrænkning, det vidste vi alle sammen —, begyndte Katastrofen at melde sig dernede, fordi Befolkningen havde sine Pengeforbindelser i Bankerne, og fordi Bankerne maatte trække Midlerne ind. Og derfor, mine Herrer, staar vi i det i Dag, som vi gør.

Jeg maa erindre om, at vi i Foraaret 1925 vedtog en lille Lov vedrørende Statsgarantien i Sønderjyllands Kreditforening. Ved den Lejlighed blev man enig om, at der skulde nedsættes en Kommission til Undersøgelse af Forholdene dernede. Denne Kommission paaviste, at Renten var for høj, og at Bankforbindelserne var forholds-